

Spelfest på Disagården Jubileum utan harpor

Spelmanslåtar i övervägande ljusa och glada vändningar ekade mellan timmerstugorna ute på Disagården på söndagsmiddagen och det vart en spelmansfesti sol och värme, med ett trevligt inslag av ett gästande spellag från Åland. Alldeles särskild anledning fanns det den här gången för uplänningarna att spela upp, ty man firade 50-årsminnet av den första spelmanstävlingen i Upsala, den som riktigt öppnade vägen för den uppländska seplmansmusikens renässans.

Ett par som var med under de betydelsefulla majdagarna 1909 på Uplands och Västmanlands-Danans nationer steg undersöndagsstämman fram och vittnade. Den ene var kanslirådet E. Söderberg från Stockholm, som i egenskap av ung student av Uplands nation var med bland arrangörerna. Han berättade på ett charmant, livfullt och friskt sätt om dagarna och frammanade bilden av några prominenta spelmän som Englund i Tierp och Per Persson Menlös från Hedesunda. Denne fick åka "trilla" för första gången, han menade spårvagn, avgiften betalade Menlösen med att spela låtar under färden, den gladaste spårvagnsresa som gjorts i Upsala säkerligen. Spelmännentog

staden med storm. Stora män som Nathan Söderblom talade vackert om folkmusikens betydelse. Kanslirådet Söderberg hoppades avslutningsvis också att livskraften skulle vara stark i fortsättningen.

Tre Andersar.

Den andre berättaren var skriftställare N. A. Flodén, som hyllade uplänningarna från Medelpads spelmansförbund, varifrån för dagen hade utlovats ett spelmanslag men det uteblev. Hr Flodén hade valt att tala torrt och litet oengagerat om några data ur de första renässansåren och erinrade om Zorns, Nils Anderssons och Olof Anderssons insatser. Den sistnämnde fyller förresten 70 år nästa söndag och då lär det bli stor spelmansuppvakning.

Resten av programmet blev spel i skilda lag. Men först om stämmans

Spelfest...

(Forts. fr. 1:a sid.)
Harry Pettersson hälsat välkommen och man stannat i allvarstankar en minut inför minnet av två spelmän som under året gått bort, den unge lovande Rune Lundqvist och mästerspelmannen Johan Olsson, och de hyllats med en kyrkmarsch av Olle Jansson, så kunde spelmansglädjen brista ut i Mungalåten, Långbacka-Jans polska, två paradnummer i uppländsk folkmusik, och så en verkligt pigg vals av strömmingsfiskaren Rapp-Kalle.

Viksta Lasse hade en solostund på sitt oefterhärmliga sätt med Rångstasågen och bröderna Abel och Henrik Eriksson applåderades ivrigt för sitt parspel på klarinet.

Ålands spelmansgille var en angenämbekantskap. Kanske rytmen och sammanhållningen inte var alldeles så klanderfri men trevliga låtar hade man att bjuda på Brudmarsch från Eckerö på Åland och en av de äldsta låtarna från de trakterna, Bambesbrudmarsch. Sedan blev det förstas en lättfärdig klimax, då ålänningarna bums ville spela Gärdebylåten tillsammans med sina svenska kompisar. Gärdebylåten är inte folkmusik i den mening man vill ha om "äkta" låtar. Viksta Lasse kom tillbaka i sällskap med Olle Jans-

son och spelade ett par låtar som just visade bra prov. Sammaintryck gav Häggs och Emil Olssons presentationer i ett par pigga polskor. Men dessförinnan hade ålänningarnas ordf. rektor Jan-Erik Eriksson tackat och kallat Disa för den vackraste flickan i Upland.

Men dagens styvaste spelskara utan tvekan Stockholms spelmans. De serverade ett elegant och renspelat utförande ett par utsökta skänklåtar, men en värmlandsvals tillhörde nivelleringssepoken. Så var där Tallrots i duo och hela spelskaran i finalen.

Visst* var det en trevlig träff denna högsommarsöndag. Men nog kunde väl uplänningarna ha mött upp talrikare. Det såg litet futtigt ut att deras antal knappast översteg de gästande ålänningarnas. Och så saknades hjärteklanger i den uppländska folkmusiken som endast nyckelharpan kan skänka. Häng inte opp era harpor i enbuskarna, gubbar, utan var med i svängen. Det är nog lite för heterogent i spelmansleden närvarande.

C. G.

Spelmännen tågade över tunet till festplatsen med blågult och Uplands nationsfana i täten.